

A f s k r i f t

af

et gammelt Avisudklip

af

D a g b l a d e t " P o l i t i k e n "

Feuilleton.

G. a m l e M i n d e r

af

Th. Graa.

Kaptejn Ostermann

En Kæmpeskikkelse, hårdebred, dog elegant bygget. Med det blonde Fuldskæg og de venlige, lidt matblaa Øjne Type paa en nordisk Kriger. En udmærket Kamerat, trofast indtil Døden. En Mand med udpræget Kvinde-tække, og en Officer, der elskede og bar over med sine Underordnede. Til Gengæld forguede og respekterede disse Ostermann.

H e r m a n O s t e r m a n n, der var Student fra Tressernes Begyndelse, deltog som Sekondløjtnant i Krigen 1864. Paavirket af Plougs Skvadronader og Billes beskvittige Angreb paa Christian Beck, og Christian IX, tømte han ikke sit Bæger, da Kongens Skaal blev udbragt ved et Officersgilde paa Doris Esselbachs Hotel i Slesvig. Det er heller ikke usandsynligt, naar Hensyn tages til Stemningen i daværende Studenterkreise, at han skal have sagt:

- Jeg drikker ikke den Tyskers Skaal.

I hvert Fald, med denne Ubesindighed var hans Livsskæbne beseglet

Løjtnant Ostermann viste sig under Krigen som en dygtig Officer, en ypperlig F e l t soldat. Derom var alle, baade Over- og Underordnede enige. Det er muligt, at man ikke altid var lige saa tilfreds med hans militære Holdning i F r e d s tid. Men Herregud, det er da ikke det værste, man kan sige om en Officer, at han føler sig mere hjemme i Feltlivet end i Garnisonslivet. I den Henseende deler han Skæbne med Helten fra Skanse Nr. 2, Løjtnant Anker, med gamle Kaptejn Rovsing og andre brave Mænd. Under alle Omstændigheder, han deltog med Bravur i første Regiments kække Bajonetangreb ved Sankelmark. Har hans Chef hørt om den uheldige Episode ved Officersgildet, saa har han ment, at den modige Færd ved Sankelmark havde udslettet hin Ungdomsbrøde, der vel stod i nær Forbindelse med Tante Doris's gode Vinkælder. Thi Ostermann blev indstillet til Ridder. Han blev det ikke.

En anonym Slubbet af en Kamerat havde sørget for, at den pinlige Esselbach-Affære kom Hs. Majestæt for Øre. Og hvor godlidende Christian

IX end var i civile Forhold og overfor Civilister - han tilgav Plod og gjorde til Ridder den Mand, der saa ofte havde smædet ham og d hans danske Sindelag i Tvivl -, paa det militære Omraade forstod Kongen ikke Spøg. Han tilgav aldrig en militær Forseelse. Derpaa haves mange Eksempler, jfr. saaledes hin ulykkelige Husar, der for Subordination blev ikendt 200 Slag Rotting og Dødsstraf, og som blev benaadet med Tugthus paa Livstid, uden dog at slippe for de 200 Sl Rotting. - Den afdøde Konge var jo en gammel Stokmilitær, opdragt i Frederik VI's haarde Skole.

Efter Krigen gjorde indflydelsesrige, højerestaaende Officerer, som kendte og skattede Ostermanns Fører-Egenskaber, For paa at faa denne ind i Linien. Alt var forgæves. - Kongen glemte ikke den Fornærmelse, der var tilføjet ham i Egenskab af Krigsherre.

Saa hutlede Ostermann sig nogle Aar igennem som Sekondløjtnant ved københavnske Batailloner. Han søgte vel at bøde paa usle Lønning ved at give slet betalte Timer i forskellige Skoler. Men - uden Haab om Avancement - var han vist lige ved at forsumpe, da han i Halvfjerdsernes Begyndelse brød overtvært og lod sig anse som Sekondløjtnant i den dansk-vestindiske Hærstyrke med Domicil p St. Thomas.

Som berørt havde han en egen Evne til at gøre sig elsket og respekteret af de vestindiske Soldater, der lige saa lidt som Embedsmændene alle var udsøgte Eksemplarer af Menneskeheden. De Menige frygtede hans Kæmpestyrke, holdt af ham, fordi han var stren retfærdig og ofte bar over med Smaaforseelser. Ingen forargedes, naar "the great officer", som Negrene kaldte ham, selv udøvede en haardhændet Justits i Stedet for at lade Sagen gaa til Krigsret og derved maaske gøre Vedkommende ulykkelig for Livstid. Her et prægt Eksempel:

En Lørdag Aften sad Ostermann og et Par andre yngre Embedsmænd oppe i Politiassistentens Lejlighed. Der blev drukket tæt, og det afficerede selvfølgelig ikke d'Herrer af Overklassen, at der ne fra Kasernens Brandstue af og til lød Larm og Sang, som tydede paa, at Underklassen ogsaa morede sig. Den eneste Forskel var sagtens d, at man i Fortslejligheden nød vellagret Hennessy, medens Kasernens Beboere maatte nøjes med ung Røm, som er den rene Gift.

Det bankede. En Underofficer traadte ind og meldte, at han ikke kunde skaffe Røm til Veje paa Brandstuen. Særlig den lange Københavner var rent ustyrlig. Et Par Minutter efter var Ostermann i Uniform og nede i Kasernen. Med Tordenrøst paabød han Stilhed. Larmer vedvarede. Saa vaklede Københavneren, en 3 Alens Kæmpekarl, frem, hævede truende Haanden og brummede noget om, at man vel nok kunde dandere saadan en Sønne Splejs af en Officer. En velrettet Lussing og som en Stud trillede Københavneren til Jorden. I samme Nu trak Ostermann Sablen og kommanderede Ret, idet han udtordnede, at den første Mand, der nægtede Lydighed, kom til at ligge paa sine Geringer. Vaklende og dinglende stillede Mandskabet Ret, deriblandt Københavneren, som var bleven lidt skævhovedet. Men Disciplinen var genoprettet. Ingen vovede at kny, og snart hvilede hellig Aftenro over Kasernegaarden. Kun fra Politiassistentens Lejlighed lød munt Tale og Bagerklirren.

- Ja, sagde Ostermann, jeg var ikke ganske sikker paa, hvor der var den stærkeste. Fra et strengt militært Standpunkt skulde jeg vel have brugt Sablen. Og det havde været en kedelig Historie for mig, dersom jeg var blevet slaaet til Jorden. Men jeg syntes, det var Synd for Fyren, at anvende saa skarpe Midler. For med Lussingen er hele Sagen ude af Verden, da jeg naturligvis ikke giver Rapport om den Bagatel. Og Københavneren. Han gør saamænd ikke mere Vrovl.

Ostermann fik Ret. Københavneren glemte aldrig den Lussing. Det var med Taarer i Øjnene, han sagde Farvel til sin gamle Lej da denne et Par Maaned.

dette Tidspunkt - Foraaret 1878 - var Ostermanns Stilling meget prekær og i mange Henseender yderst pinlig. Han havde vel faaet sin Kapitulation fornyet, men var ikke bleven fast ansat. Derfor havde han nærmest at takke Premierløjtnant, Baron Eggers, der dengang havde Guvernør Gardes Øre og paa forskellig Vis øvede en meget uheldig Indflydelse paa denne ellers saa selvstændige og bundretfærdige Mand.

- - - Den 1ste Oktober 1878 udbrød Negeropstanden i Frederikssted. Ved Nattetid kom Budskab herom til Christianssted, hvor Ostermann - heldigvis kan man sige - laa i Garnison. Med en Styrke paa 20 Mand, til Hest og til Vogns, for han gennem Landet, men Tropernes dunkle Nat oplystes af brændende Plantager. Ved Ankomsten til Frederikssted var Situationen meget kritisk. Den halve By var nedbrændt. I Gaderne vrimlede et Par Tusinde drukne og halvville Negre, bevæbnede med et saa farligt Vaaben som den skarpe Krumkniv, hvormed Sukkerrørene afskæres. Alvorlige Voldshandlinger havde fundet Sted. Enholstenske Planter Fontæne, der var hadet paa Grund af sin Raahed, var bleven stenet ihjel. I det gamle Fort, der laa paa en Bakke, var Kvinder og Børn og en Del af den hvide Befolkning indesluttet. Indtil nu var det lykkedes Politimester Rübner-Petersen, der havde to Mand og tre Geværer til sin Raadighed, at afslaa Urostifternes Angreb. Saa trængte Ostermann med sin lille Styrke gennem Lagunerne ind i Fortet, lige som en flere Hundrede Mand stærk Negerhob under djævelske Hyl og Blæsen i Konkylies forberedte det sidste, maaske skæbnesvangre Angreb.

Under Hulken og Graad omringede Kvinderne Løjtnant Ostermann, omfavnede ham, kyssede ham. Han rev sig løs og bød:

- En stor "brandy and water" til mine Soldater. Og saa Forte Port paa vid Gab. Soldater, det gælder Liv, eller Død. Jeg stoler paa jer.

Et Par skarpe Salver bragte ikke Hoben, der stadig voksede, til at vige. Saa lød Kommandoen:

- Bajonetten paa. Fremad.

Som en Stormvind for Ostermann og hans usselige lille Styrke gennem Byen og slog ned for Fode. Der gaves sagtens ikke Pardon. Dre han Negrene ud af den ene Gade, kom de ind ad den anden, men i Løbet af et Par Timer var Byen rensat for Oprørerne. Og Opstanden var i Virkeligheden dæmpet. Da Guvernør Garde en Dagstid efter kom til Frederikssted med 100 Mand af St. Thomæ Besætning, havde de ingen Modstand mødt undervejs, og Ostermann havde alt faaet dannet et frivilligt Kår og bragt de gamle Fortkanoner i skydefærdig Stand. Men uden Ostermanns energiske Indtræden havde der været overhængende Fare. Et Øjeblik Vaklen, og den lille Styrke havde været omringet og nedhugget af Negrene, der taltes i Tusindvis. Og havde Negrene først faaet Blod paa Tanden og følt deres Styrke, saa - - -.

Fra forskelligt Hold fik den raske Officer Anerkendelse. De amerikansk-irske Plantere og Købmænd, der isvrigt hadede den danske Embedsstand, skænkede ham en Æressabel med Damascenerklinge og Sølvskede. Fra St. Thomas modtog han et kostbart Guldur og Kæde. Det følger af sig selv, at han blev fast ansat Premierløjtnant i den vestindiske Hærstyrke. Der var jo kun én Mand, til hvem St. Croix's kulør Middelstand og hvide Befolkning havde Tillid, kun én Mand, hvem Negren hvis Oprørslyst fra Tid til anden blussede op, frygtede.

Men Løjtnant Ostermann blev ikke Ridder. Med Ridderkorset blev benaadet Kaptejn, Baron Rosenkrantz, hvis Deltagelse i Undertrykkelsen af Opstanden havde bestaaet i at sidde paa en Kanon i Christianssted og afvente Begivenhedernes Gang. Og da Ostermann et Aarstid efter var herhjemme, og som det var hans Skyldighed mødte til Avdiens hos Kongen, lød Ordene:

- Naa. Det er Premierløjtnant Ostermann. Naa, De var paa

St. Croix under Opstanden. Ja, en Soldat gør jo sin Pligt.

Et kort Nik med Hovedet og Avdiensen var forbi. Christ
IX havde hverken glemt eller tilgivet den ubesindige Optræden paa
Doris Esselbachs Hotel. Mellem før og nu laa dog Sankelmark og
Frederiksted.

I Aarenes Løb blev Ostermann Kaptejn og gift med en elsk
værdig ung Dame fra St. Croix 1890 tog han sin Afsked, da hans Nerv
system var rokket af Tropernes farlige Klima. - -

Lørdag d. 28/12-1878: Planter Julius Arendrup, Rust up Twist som Vidne : side 34

En bande bestående af ca 200 Formdag 3/10 Eftermiddag mellem 3-4 kom gående fra La Vallée ned mod Rust up Twist, hvor J.A. opholdt sig. Da banden nåede ned på Rust up Twists gård, gik J.A. op til den gamle Vindmølle, hvor han så banden, der stod ved indgangen til Plantagen havde antændt Magasstakken. Efter at være kommet op i gården, bredte den sig, så en mindre afdeling trængte ind i de forskellige bygninger, endogs Smedeværkstedet var således besat. I våningshuset blev alle møbler sønderslåede, hvor efter der blev tændt Ild på samtlige bygninger. Endnu forinden resten af bygningerne var nedbrændte, viste sig ikke langt fra kysten et Dampskib, nemlig ARNO fra Christia til Frederiksted. J.A. gjorde fra den gamle Vindmølle signaler til dampskibet, hvorov oprørerne syntes at være betænkelige, da de skyndtsomt forlod plantagen og gennem R.u have søgte op til BETZYS JEWEL. s mølle., hvor J.A. så, at hoben spredtes mens nogle enkelte grupper af folk sås gøre forsøg på at sætte Ild på enkelte af Plantagerne Canaa og Betzys Jewel med sukkerrør beplantede marker.

Da banden havde forladt plantagens gård, forlod J.A. den gamle Vindmølle, samlede sine folk og gav sig til at slukke de brændende bygninger. Begge våningshuse nedbrændte men det lykkedes at redde værkerne selv om de var antændte på 3 forskellige steder. En svær byge regn, som faldt straks efter at banden havde forladt plantagen gjorde en sådan redning mulig-

Selv genkendte J.A. ingen af bandens ledere, men flere af hans pålidelige folk, h fortalt ham, at den egentlige fører for banden var Fritz af plantagen Mt.Pleasant.. M Hensyn til branden på Prosperity & North Star forklarede J.A. at den fandt Sted om Fr dagen den og blev såvidt han ved påsat af 5-6 af Plantagen La Vallée's folk.

På Prosperity brændte Våningshuset og på North Star alt det af hr, Sarauw beboede hus ved udkanten af negerbyen.

Kommission af 25'Oct. vedr.Oprøret på St.Croix Oct. 1878 no 178

Forhørsprotokol med løse ~~bind~~ bilag 11/12-1878

Justitsprotokol af 28/10 1878 ved oprøret på St.Croix Kommission 28/10-1878

side 19 Fremstilles Arrestant Ann Eliza Richard af R.u.Tw.

20 Thomas Colling Moore La Vallee - han stod i R.u.Tw.'gård & så banden komme o bakkerned til La Vallee gård hvorefter han gik derover, der var byen stukket i Brand, fulgte med banden tilbage til R.u.Tw. hvor den splittedes og han gik til negerbyen

om Frederiksted se s. 41-43-

Francis Bufford omtalt side 83-84-87